

ZSOLTÁROK KÖNYVE

16-19.

A 16.-ik zsoltár Dávid meditáló zsoltára.

Dávid bizonyágtétele. Tarts meg engem, Istenem, mert hozzád menekültem!

Dávidnak mindig megvoltak az ellenségei egész élete során. Néha ok nélkül, például Saul és később Absolon, a saját fia is az életére tört. Dávid népszerű király volt, megáldva a barátok megszerzésének képességével, ugyanakkor egyesek pontosan e sok barát miatt lettek az ellenségei. Dávid jóképű, sportos és dinamikus ember volt, sokakat mindez irigységre készítetett.

Ezt mondom az ÚRnak: Te vagy az én Uram

Az eredeti héber szöveg szerint az első ÚR az Isten neve, a második Úr pedig a titulusa, amely a hozzá fűződő viszonyomat fejezi.

rajtad kívül nincs, ami jó nekem.

Minden, ami jó énbennem az Úrtól van, és semmi jó sem származik más forrásból. Pál azt mondja, hogy „amink van, azt mind kaptuk valahonnan, és ha kaptuk, akkor mivel dicsekedhetünk?”

Minden jó az életben Isten munkálkodásának eredménye, nem dicsekedhetek a saját igazsággal vagy munkálkodásommal, mert az egyetlen igazság a Jézus Krisztusba vetett hitem, amely Isten ajándéka.

Most pedig azokról szól Dávid, akik idegen isteneket tisztelnek

Sok fájdalom lesz azoknak, akik máshoz csatlakoznak. Nem mutatok be nekik vérrel kevert italáldozatot, még nevüket sem veszem ajkamra.

Nem fogom kiejteni azoknak az isteneknek a nevét, nem fogok vérből italáldozatot bemutatni. Ezt tiltotta meg Isten a törvényben, amikor azt mondta, hogy „ne igyál vért.” Isten a pogány áldozatokra utalt, amelyek során feláldozták az állatot az isteneknek, és az állat vérének az istenek tiszteletére megitták.

Tragikus, hogy ezt a törvényt a Jehova Tanúi nemtörődöm vezetői úgy fordították le, hogy nem szabad vérátömlesztésben részesülni az embernek. Ennek következményeként nagyon sok embert ölnek meg minden évben, mert az emberek elutasítják a gyógyítás e formáját. Pedig Isten itt azokra a pogány szertartásokra utal, amelyek során a feláldozott állataik vérének itták meg az emberek.

Dávid is erre utal, és nagyon tragikus amikor vak vezet a világtalant. Nagyon sajnálom azokat az embereket, akik kopogtatnak az ajtókon az Őrtony újsággal a kezükben, mert becsapják őket. A New Yorkban székelő vezetők elhitetik velük, hogy egyedül ők tudják az igazságot, és minden gyülekezet a Jehova Tanúit akarja becsapni, mert minden gyülekezet el fog pusztulni, és csak ők fognak megmaradni. A tragédia az, hogy ezt a tévtanítást terjesztik mindenfelé, de ennek a tévútnak az eredménye halál lesz.

URam, te vagy osztályrészem és poharam, te tartod kezemben sorsomat.

Osztályrészem kies helyre esett, örökségem nagyon tetszik nekem.

Áldom az URat, mert tanácsot ad nekem, még éjszaka is figyelmeztet bensőm.

Gyakran észreveszem, hogy Isten éjszaka szól hozzám. Amikor fiatalabb voltam nem is emlékeztem arra, hogy mikor feküdtem le, mert a reggeli ébresztőcsengésig egyhúzában aludtam. Viszont ahogy öregedek, már valahogy nem tudom egyszerre átaludni az éjszakát, mert az éjjeli zajok felébredtetnek.

Fiatalkoromban részt vettem nyári gyerektáborokban, ahol egy-egy gyerekcsoportot vezettem, és néha az mondtam nekik: „gyerekek, ha okosak vagytok, csak várjátok meg, amíg lefekszem, mert akkor tudtomon kívül azt csinálhattok, amit akartok.” Úgyhogy ők okosan megvárták, amíg lefeküdtem, és aztán az egész tábor terrorcsapatává formálódtak. Én pedig semmit sem tudtam az egésztől, olyan mélyen tudtam aludni.

A dolgok megváltoztak. Régen, amikor valaki felébredtet valamiért, csak átfordultam a másik oldalra, és ismét el tudtam aludni. De most, ha éjszaka felébredtet a telefoncsörgés, akkor már nagyon nehezen tudok visszaaludni, csak fekszem és forgolódok. Régebben nagyon felbosszankodtam a forgolódás miatt, de már rájöttem, hogy ez egy nagyszerű lehetőség arra, hogy az Úrral beszélgessek. Megnyitom a szívemet előtte, és Ő csodálatos dolgokat önt bele az éjszakák során.

Az Úrra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van.

Itt egy próféciaát találhatunk. Péter ezt idézi Pünkösdkor, amikor tanácstalanul álltak a hatalmas zúgó szélként végbement jelenséggel szemben, és a Galileai tanítványok egyszerre csak különböző nyelveken kezdtek szólni, és azzal vádolták őket, hogy új bortól részegedtek meg. De Péter azt mondta, hogy *„Zsidó férfiak, és Jeruzsálem minden lakója! Vegyétek ezt tudomásul, és figyeljetek szavaimra! Mert nem részegek ezek, ahogyan ti gondoljátok, hiszen a nap harmadik órája van.* Aztán egy Igehelyet mutatott nekik a megfigyelt jelenséggel kapcsolatban, és utána elkezdett prédikálni nekik. Az üzenete Jézusról szólt, amelynek során 7 pontról beszélt.

Az első során beazonosította Azt, akiről beszélni fog: „a názáreti Jézusról”, és nem egy kis Jézus nevű zsidó gyerekről. Jézus igen népszerű név volt, mert Józsuét tartották az egyik legnépszerűbb nemzeti hőjüknek, hiszen ő vezette be őket az Igéret földjére. Sok zsidó anyuka abban reménykedett, hogy az ő gyereke Izrael megváltója lesz, ezért Józsuénak nevezte el fiát, amelynek görög változata a Jézus. Ezért nevezték Jézust názáretinek, hogy a többiektől megkülönböztessék.

Izraelita férfiak, halljátok meg ezeket az igéket! A názáreti Jézust, azt a férfiút, akit az Isten igazolt előttetek erővel, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok,

azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek.

De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta

Ez Péter üzenetének és az Újszövetségnek a központi motívuma, Jézus feltámadása, amely a mi keresztény életünk reményének alapja. Ha Krisztus nem támadt fel, akkor a mi hitünk hiábavaló.

De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt.

Mert ezt mondja róla Dávid: Láttam az Urat magam előtt mindenkor, mert jobbom felől van, hogy meg ne inogjak.

Azért vidult fel a szívem, és ujjongott fel a nyelvem, még testem is reménységben fog nyugodni, mert nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy Szented elmúlást lásson.

Péter itt idézte Dávid zsoltárát, és ezt az idézetet isteni kinyilatkoztatásként kezeli. Biztos, hogy Jézus is utalt erre, és ezért Péter is felhasználta ezt, hogy *nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy Szented elmúlást lásson.*

Aztán Péter így folytatta: *Nyíltan megmondhatom nektek ōsatyánkról, Dávidról, hogy meghalt, és eltemették, sírja is nálunk van mindmáig.*

De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véréből valót ültet a trónjára; ezért előretekintve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást.

Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk.

Miután tehát felemeltetett az Isten jobbára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is.

Amit tehát láttok, mondja Péter, az Jézus Krisztus feltámadásának következménye.

Visszatérve a zsoltárhoz:

Ezért örül a szívem, és ujjong a lelkem, testem is biztonságban van.

Mert nem hagyysz engem a holtak hazájában, nem engeded, hogy híved leszálljon a sírba.

Jézus lement a holtak hazájába, hogy a mi lelkünk ne kerüljön oda. A holtak hazáját Seolnak nevezik héberül, amelyet fordíthatnak sírnak is.

Jézus Krisztus halála előtt a héber Seol, vagy a görög Hádész a Föld középpontjában található, két részre osztott terület volt. Lukács 16.-ik fejezetében Jézus is beszél erről egy gazdag emberrel kapcsolatban:

„Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett.

Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele,

és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit.

Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették.

Amint ez a pokolban kínok között gyötrődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt.

Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban.

De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrödsz.

Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki.

Ő pedig így szólt: Akkor arra kérlek, atyám, hogy küldd el őt apám házához;

mert van őt testvérem, beszéljen a lelkükre, nehogy ők is ide kerüljenek, a gyötrelem helyére.

Ábrahám így válaszolt: Van Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassanak azokra!

De az erre ezt mondta: Nem úgy, atyám, Ábrahám, hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, akkor megtérnek.

Ábrahám ezt felelte: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.”

Jézus itt tehát elírja a pokol (Seol vagy Hádész) milyenségét, amely a Föld gyomrában található. Egy napon jelet kértek Jézustól, és Ő azt mondta:

„Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele.

Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.

Jézus tehát behatárolta számunkra a helyet is.

Péter azt mondja, hogy Isten tette azt az ígéretet a Fiának, hogy *nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy Szented elmúlást lásson.*

Pál az efezusiaknak írt levele 4.-ik fejezetében írja, hogy

*Ézért mondja az Írás: „Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek.”
Az pedig, hogy „felment”, mi mást jelent, mint azt, hogy le is szállt a mélységekbe.
Aki leszállt, az „fel is ment”, feljebb minden égnél, hogy betöltse a mindenséget.*

A „mélységekbe” szó a sírt jelöli. Azokról szól ez, akik ott voltak Ábrahám kebelén, és az Isten ígéretére vártak, míg Jézus kiszabadította őket fogságukból.

Ézsaiás prófécijája szerint, aki 61.-ik fejezetben azt írja, hogy *Uramnak, az Úrnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az ÚR. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosaknak, bekötözöm a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek.* A halálból történő szabadításról van itt szó.

A Zsidó levél 11.-ik fejezetében az Ószövetség nagy szentjeiről olvashatunk, akik hitből nagyszerű dolgokat cselekedtek, és a fejezet így ér véget:

És mindezenen, noha hit által elnyerték az Írás jó bizonyosságát, nem teljesült be az ígélet, mert Isten számunkra valami különbről gondoskodott, és azt akarta, hogy ők ne nélkülünk jussanak el a teljességre.

Amíg Jézus a kereszten nem hordozta el mindenki bűnét, addig ők nem juthattak be a mennyei tökéletességbe. Az Ószövetségi áldozatok csak elfedték bűneiket, és Jézus Krisztus vére volt szükséges ahhoz, hogy megnyissa az utat a mennyországba minden ember számára.

Az Ószövetség azon hithősei, akik hittek Isten ígéretében, ott váraoztak a pokol egyik részében, és Ábrahám vigasztalta őket, majd megszabadultak a fogságukból Jézus Krisztus feltámadásakor.

Péter levelében olvashatjuk, hogy Jézus három nap és három éjjel prédikálta a jóhírt ezeknek a lelkeknek a föld gyomrában, akik Ábráhámmal együtt vártak arra, hogy Isten ígéretei beteljesedjenek. Mekkora ünnepség lehetett ez!

Majd amikor felment onnan, akkor kettétörte a pokol korlátait, és kiengedte a foglyokat és ajándékokat adott az embereknek.

A 16.-ik zsoltár így végződik:

Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobbodon.

Ez Jézus Krisztus felmagasztalt állapota az Atya jobb kezénél. Isten nem halált, hanem az élet útját mutatta meg Fiának, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázattal nem törődve - vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült.

A 17.-ik zsoltár Dávid újabb imája, és ismét egy olyan ima, amelyben Dávid a saját igaz voltát bizonygatja az Úr előtt.

Dávid imádsága. URam, hallgasd meg igaz ügyemet, figyelj esedezéseimre! Ügyelj imádságomra, mert ajkam nem csalárd.

Nagyon fontos, hogy imádságunk ne csalárd ajkából jöjjön. Azt hiszem sokszor imádkoztam félrevezető módon, miközben azt gondoltam, hogy be tudom csapni Istent. Azt szerettem volna, hogy a valóságnál jobbnak tűnjek, de rá kellett jöjjem, hogy Isten nem tudott mit kezdeni velem addig, amíg teljesen őszintén nem voltam vele.

Ha azt mondtam, hogy „Uram, én ezt meg tudom csinálni, csak egy kis segítségre van szükségem”, nem voltam teljesen őszinte, és a segítség sem nagyon jött, mert ha ebben az állapotban segítene, akkor azzal

dicsekednék, hogy „mindig tudtam, hogy meg tudom csinálni.” De amikor azt mondom, hogy „Uram, nem tudom megtenni, segítségre van szükségem”, akkor jön, és segít nekem, mert így csak állok és bámulom azt, hogy Ő mit tett, és övé az érdem és a dicsőség.

„Istenem, tudod, hogy nem szeretem ezt a testvéreimet úgy, ahogy kellene” – ez félrevezető kijelentés. „Istenem, tudod, hogy utálom őt, látni sem bírom, szeretném beverni az orrát. Istenem, változtasd meg a szívemet és a hozzáállásomat.” – ekkor tud Isten igazán segíteni.

Őszintén kell imádkozzunk. *Kívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni, harcoltok és viszálykodtok. Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.*

Imáink valódi motívumát gyakran fedi homály. „Oh, Istenem, mentsd meg a fiamat, vond magadhoz”, de közben arra gondolok, hogy „nem tudom, mit fogok tenni ezzel a gyerekkel, mert már nem tudok felette uralkodni, és tudom, hogy előbb-utóbb börtönbe fog kerülni. Az újságok meg fogják írni, és milyen nagy szégyen lesz, amikor a rokonok megtudják, hogy a mi fiúkat letartóztatták, mentsd meg, uram, nem akarom ezt a szégyent elviselni.” A motivációm nem az, hogy megszakad a szívem, mert a fiam el fog veszni, hanem az, hogy nem akarom pletykákkal beszennyezni a saját jóhíreimet.

„Istenem, küldj ébredést a gyülekezetünkbe. Uram, mentsd meg a lelkeket, töltsd meg a sorokat emberekkel”. De közben azt gondolom, hogy nem tudom mi lesz velünk, ha nem tudunk több bevételt szerezni. Ha legalább még öt család csatlakozna a gyülekezetünkhöz akkor nem volna gond a bevétellel, „Ó, Uram, mentsd meg a lelkeket, küldd hozzánk őket!” - Lehet, hogy még a püspök is észreveszi, hogy jó pásztor vagyok, és az is lehet, hogy előléptetésben részesülök az egyháznál – „Istenem, mentsd meg a lelkeket!”

Vigyázzunk a motivációkkal, mert saját magunkat is becsaphatjuk, mert a szívünk igen hazug és gonosz, és gyakran mi magunk sem tudunk kiigazodni rajta.

Ezért mondta Dávid a 139.-ik zsoltárban, hogy *vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat!*

Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!

Istenem, vizsgálj meg és tarts meg engem.

Tőled jön felmentő ítéletem, hiszen látja szemed az igazságot.

Megvizsgáltad szívemet, meglátogattál éjjel. Próbára tettél, nem találsz bennem álnokságot, nem jön ki ilyen a számon.

Nagyon sokszor bűnbe esünk kimondott szavaink miatt. Évekkel ezelőtt, amikor elkezdtük a szolgálatot, még nem volt gyerekünk, de már mindent tudtunk a gyerekneveléssel kapcsolatban... Akkor még csak arra kezdünk rájönni, hogy a házassággal kapcsolatban hiányosabbak az ismereteink, mint eredetileg hittük. A gyereknevelésről mindent tudtunk, egészen addig, amíg megszületett az első gyerekünk, és akkor kiderült, hogy semmit sem tudunk ezzel kapcsolatban.

Abban az időben beírtuk az egyik információs lapba: Tanítsd meg a gyereket hallgatni, hogy megtanuljon beszélni. Aztán bajba keveredtem, mert valamit helytelen dolgot mondtam, és utána elhatároztam, hogy nem engedem meg többé, hogy álnokság jöjjön ki a számon.

Bármit tettek az emberek, én a te beszédedre figyelve őrizkedtem az erőszakosok útjától.

Lépteim ösvényeidhez ragaszkodnak, nem inognak meg lépteim.

*Hozzád kiáltok, mert meghallgatsz, Istenem. Fordítsd felém füledet, hallgasd meg beszédemet!
Tégy csodát híveddel, mert te megszabadítod azokat, akik jobboldhoz menekülnek támadóik elől.
Őrizz engem, mint szemed fényét, rejts el szárnyaid árnyékába
a bűnösök elől, akik erőszakoskodnak velem, halálos ellenségeim elől, akik körülfgognak.*

Dávid itt nem túl szépen kezdi jellemezni az ellenségeit:

*Konok szívük elzárkózik, szájuk gōgösen beszél.
Lépten-nyomon körülvesznek, arra igyekeznek, hogy földre terítsenek.
Olyanok, mint a zsákmányra vágyó oroszlán és a rejtekében lapuló oroszlánkölyök.
Lépj elő, URam! Szállj szembe vele, és terítsd le! Ments meg engem kardoddal a bűnösöktől!
Ments meg kezeddal az emberektől, a világ embereitől, URam, akik kiveszik részüket az életből! Töltsd meg hasukat azzal, amit nekik tartogatsz, lakjanak jól vele a fiaik is, és ami megmarad, hagyják gyermekeikre!*

A 73.-ik zsoltárban igen érdekes leírást olvashatunk arról, hogy a zsoltár írója bevallja, hogy majdnem elsüllyedt a világban, amikor körbenézve meglátta a bűnösök jólétét. Megvolt ezeknek mindenük, amit csak a szívük kívánt, az emberek mindent nekik adtak, semmiben sem szűkölködtek. Amikor mindezt látta, akkor arra jutott, hogy nem éri meg az egyenes úton maradni, sokkal jobb, ha a gonoszok útjára lép az ember.

Ha megpróbálom az egyenes utat járni úgy tűnik, hogy mindig bajba keveredek, mindig szükségem szenvedek, nehézségeim vannak, nem éri meg az Urat szolgálni. Mikor ezeket megértettem, majdnem elbuktam, a lábam majdnem lecsúszott az ösvényről. De aztán bementem az Úr házába, és megláttam, hogy miként végzik életüket:

*Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz.
Bizony, sikamlós talajra állítottad, és pusztulásba döntöd őket!*

Ebben a zsoltárban is azokról az emberekről szól Dávid, akik csak ebben az életben kapják meg a részüket. Isten a te örökkévaló jólétedet tartja szem előtt, ezt soha ne felejtsd el! Engem persze csak a mai nap érdekel, a mai kényelmemet és biztonságomat keresem, én most akarok mindent, hogy a élvezhessem a dolgokat a következő pillanatokban.

De Isten az örökkévalóság szemszögéből vizsgál engem, és azt szeretné, hogy az örökkévaló dicsőségből részesüljek az Ő királyságában. Ez lehet, hogy azt jelenti, hogy meg kell vonja tőlem azokat a dolgokat, amiket most akarok, hogy egy sokkal gazdagabb örökkévalóságban élhessek majd Vele.

Amikor Jézus igen keményen azt mondta, hogy „ha a szemed megbotránykozott, akkor inkább vágd ki azt”, mi megdöbbenünk ezen, de pontosan ez volt a kijelentés célja. Nem értette ezt szó szerint, de ezzel azt akarta hangsúlyozni, hogy milyen fontos dolog az örökkévalóság. Szerintem a szemem hihetetlenül fontos számomra, de nem annyira fontos, mint Vele töltendő örökkévalóságom. Ez a túlzó hasonlatának lényege.

A ti örökkévaló jóléteket az Ő jelenlétében a világon a legfontosabb dolog kell legyen számotokra. E világ emberei megkapják a részüket ebben a világban, és azzal vége. De én idegen vándor vagyok itt, az én részem az eljövendő életben következik majd el, Vele az Ő királyságában.

A 15.-ik vers egyik kedvenc versem az egész Bibliában

Én pedig meglátom orcádat, mint igaz ember, öröm tölt el, ha meglátlak, amikor fölélbredek.

Ez ahhoz hasonló, amit Pál ír a korintusiaknak: *mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.*

Mennyire vágyom arra a napra, amikor majd kinyitom a szemem, belenézek majd a tükörbe, és lám, ott vagyok Jézus Krisztus hasonlatosságára átváltozva. Most még csak homályosan látok, de akkor majd szemtől szemben, hisz munkája befejeződik énvelem, és Isten drága Fiának képére formálodva állok majd előtte.

Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.
Az emberek gyakran kérdezzétek, hogy milyen testben fogunk élni akkor, de én nem aggódom emiatt, mert meg vagyok elégedve azzal, hogy hozzá hasonlónak fogok válni.

A 18.-ik zsoltár

A karmesternek: Dávidé, az ÚR szolgájáé, aki akkor mondta el ennek az éneknek a szavait az ÚRnak, amikor valamennyi ellensége hatalmából és Saul kezéből kimentette őt az ÚR.
Ezt mondta: Szeretlek, URam, erősségem!

Ez a zsoltár a Saul elleni megmenekülés idején íródott, amikor Dávid a filiszteus Ákhis királyhoz menekült, hisz arról ír, hogy a pogányok között élt. Itt tehát biztonságba került.

Az ÚR az én köszálam, váram és megmentőm, Istenem, kösziklám

Dávid a Holt tenger körüli sziklás területen menekült Saul elől, és a barlangokban rejtőzködött, és a sziklákat védelemnek használta.

nála keresek oltalmat, pajzsom, hatalmas szabadítóm, fellegváram!
Az ÚRhoz kiáltok, aki dicsőretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől.
Körülvettek a halál kötelei, pusztító áradat rettent engem.

Saul több ezer emberrel üldözte Dávidot, és amikor látta ezeket az embereket, tudta, hogy mind őt akarják elfogni. Körbefogták, csapdába került, és a „halál kötelei” vették őt körül.

A sár kötelei fonódtak rám, a halál csapdái meredtek rám.
Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltottam, segítségért kiáltottam Istenemhez. Meghallotta hangomat templomában, kiáltásom a fülébe jutott.

A jeruzsálemi templom még nem épült meg, Dávid itt Isten mennyei templomáról beszél.

Megrendült és rengett a föld, a hegyek alapjai megremegtek, megrendültek, mert haragra gyúlt.
Füst jött ki orrából, szájából emésztő tűz, parázs izzott benne.
Lehajlította az eget, és leszállt, homály volt lába alatt.
Kerúbon ülve repült, szelek szárnyán suhant.

Gyönyörű költői teljesítmény.

A 17-ik verstől

*Lenyúlt a magasból, és fölvettem, a nagy vizekből kihúzott engem.
Megmentett engem erős ellenségemtől, gyűlölőimtől, bár erősebbek nálam.
Rám törhetnek a veszedelem napján, de az ÚR az én támaszom.
Tágas térre vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködik bennem.
Igazságom szerint bánt velem az ÚR, kezem tisztasága szerint jutalmazott engem.*

A 26.-ik verstől pedig

*A hűséghez hűséges vagy, a feddhetetlen emberhez feddhetetlen.
A tisztához tiszta vagy, de a hamisnak ellenállsz.
A nyomorult népet megsegíted, de a kevély tekintetűeket megalázod.
Mert te gyűjtasz nekem méceszt, URam, fény sugarat ad nekem Istenem a sötétségben.
Veled a rablóknak is nekimentek, ha Isten segít, a falon is átugrom.
Az Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde színgáz. Pajzsa mindazoknak, akik hozzá menekülnek.
Van-e Isten az ÚRon kívül? Van-e köszikla Istenünkön kívül?
Isten ruház föl engem erővel, ő teszi tökéletessé utamat.
Olyanná teszi lábamat, mint a szarvasoké, magaslatokra állít engem.
Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim ércíjat feszítenek.
Oltalmazó pajzsodat adtad nekem, jobbod támogat engem, sokszor lehajoltál hozzám.*

Aztán leírja, hogy az Úr miként győzte le az ellene törő ellenségeit, és a 43.-ik versben így folytatja:

Megmentesz engem a lázadó néptől, népek fejévé teszel engem. Olyan nép szolgál nekem, amelyhez nem volt közöm.

A Ciklág nevű filiszteus város vezetője lett. Dávid itt magaró beszél, de ez egy Jézusra utaló prófécia is egyben arról, hogy az evangélium a pogányokhoz is el fog jutni.

Él az ÚR, áldott az én kösziklám, magasztaltassék szabadító Istenem!

A 19.-ik fejezet az egyik legszebb zsoltár, amelyben Dávid leírja Isten jelenlétét a természetben:

*Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny.
Nappal a nappalnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul.
Nincs szó és nincs beszéd, hangjuk sem hallatszik,
mégis eljut hangjuk az egész földre, szavuk a világ végéig.*

Isten minden nap, minden éjjel szól hozzánk az általa teremtett világon keresztül. Minden teremtmény az Ő bölcsességét hirdeti.

Múlt héten egy érdekes dologban vehettem részt. Egy kísérletnek lehettem tanuja, amelyet egy poligráf géppel végeztek, amelynek elektród végződéseit egy növény leveléhez erősítették, majd figyelték a poligráf reakcióját.

Közben erre a versre gondoltam, és tűnődtem, hogy vajon valójában mennyi értelem is van elrejtve egy növényben.

A poligráf tű elkezdett le-fel mozogni, amint a növény levelének válaszait mérni kezdte. A kísérletet végző ember azt mondta a növénynek, hogy „most mozdítsd a tűt felfelé”, és a tű elkezdett felfelé mozogni. Aztán azt mondta, hogy „mutass most egy lefelé ívelő mozgást”, és a tű lefele mozdult el. Aztán azt mondta, hogy „mutass hullámzó mozgást nekünk”, és a tű ugrálni kezdett le-fel. Aztán azt mondta

nekem, hogy „gondolj egy számra”, és azt kérdezte, hogy ez az 1-es? Én nem válaszoltam, mert közben a poligráfot figyeltük, és folytatta: ez a szám a 2-es, a 3-as, ... a tű csak finoman mozgott le és fel, és amikor az általam gondolt 7-eshez értünk, akkor a tű hatalmasat mozdult felfelé, majd a 8, 9, 10-nél ismét normális maradt. Hihetetlen, mondtam a fickónak. Vajon milyen kommunikáció ez?

Biztos vagyok benne, hogy Isten teremtésének nagyon sok részét nem értjük. A természet hatalmas kiterjedésű területeit csak épen felszínesen ismerjük, mivel Isten hihetetlen bölcsességgel ruházta fel a természetet. Elképesztő dolgokat tanulhatunk és fedezhetünk fel.

Isten azt mondja, hogy

Nappal a nappalnak adja át e szót, éjjel az éjjelnek adja tudtul.

Nincs szó és nincs beszéd, hangjuk sem hallatszik,

Mit gondolok a poligráffal kapcsolatban? Nem tudom, de nagyon érdekes volt, és ez megnyithatja az elmédet arra, hogy Isten teremtése sokkal hatalmasabb annál, amit valaha is álmodni tudunk. Mekkora intelligencia van elrejtve egy sejtben?

Volt egy lány, aki kilyukasztott egy levelet ezen a növényen, de nem azt, amelyre az elektródákat erősítették, és a tű nagyon hevesen kezdett el mozogni. Kiment a szobából, hogy behozzon valamit, és a tű megnyugodott. Amikor ismét belépett a szobába, és a tű ismét hevesen kezdett mozogni.

Mindezt úgy fedezték fel, hogy egy fickó egy növényhez erősített néhány elektródát, és figyelte a tű mozgását. Majd úgy döntött, hogy megöntözi, és amikor felemelte a vizeskannát, a tű majd kiugrott a helyéből. A fickó visszatette a vizeskannát a helyére és a tű lenyugodott. Aztán ismét felemelte a kannát, de nem akarta megöntözni a növényt, csak úgy tett mintha, de a tű nem mozdult el. Aztán sokszor tett úgy mintha meg akarná öntözni, de valójában ez nem állt szándékában, és a tű sem mozdult ki. Végül azt gondolta, hogy most tényleg meg fogja öntözni, és a tű ismét majd kiugrott a helyéből, és megöntözte a növényt.

Nem tudom, hogy mi ennek a magyarázata, mert nincs rá magyarázatom. De nagyon érdekes, ki tudja felfogni Isten teremtő bölcsességét. Miféle értelmet adott a különböző étellel bíró formáknak? Lenyűgöző!

A természet Isten létezéséről beszél, de nem tudja kifejezni Isten szeretetét, és az Ő megváltó tervét az életünkre nézve. Erre egy különleges kijelentésre volt szüksége. De Isten létezését a körülöttünk levő életformák meg tudják mutatni.

Ebben a zsoltárban Dávid Isten törvényéről és bizonyágtételéről, valamint a parancsolatokról és az ítéletekről ír. Mindezek Isten kinyilatkoztatásainak részeként megtalálhatók az Írásaiban.

Az ÚR törvénye tökéletes, felüdíti a lelket. Az ÚR intő szava határozott, bölcsé teszi az együgyűt.

Az ÚR rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Az ÚR parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet.

Az ÚR félelme tiszta, megmarad örökké. Az ÚR döntései igazak, mindenben igazságosak,

Isten kinyilatkoztatta magát a természetben, de ennél világosabb kinyilatkoztatás az Ő szava

kívánatosabbak az aranynál, sok színaranynál is, édesebbek a méznél, a csurgatott méznél is

Milyen édessé válik Isten szava számunkra

*Szolgádat is figyelmeztetik: ha megtartja azokat, jutalma bőséges.
A tévedéseket ki veheti észre? Titkos bűnök miatt ne büntess meg!
A kevélységtől is tartsd távol szolgádat, ne uralkodjék rajtam. Akkor feddhetetlen maradok, sok bűntől mentesen.
Fogadd kedvesen számnak mondásait és szívem gondolatait, URam, kösziklám és megváltóm!*

54 perc